

LBRIS

We know
books

R.L. STINE

Seria

GOOSEBUMPS®
Cărțile care îți dau fiori

TITLURI APĂRUTE

Sânge de monstru

O aventură păroasă

Fantoma lătrătoare

Vârcolacul din mlaștina Fever

Atacul mutațiilor

Coșmarul din tabăra Regelui Marmeladă

Necazuri mari

Blestemul mumiei

Bun venit în casa morților!

Bun venit în tabăra de coșmar!

Fantoma de la teatru

Fantoma din vecini

Fetița care a strigat: Monstrul!

Plaja bântuită

Răzbunarea piticilor de grădină

Să devenim invizibili!

Zâmbește și mori!

Nu mă puteți speria!

Teribilul om de zăpadă din Pasadena

Noaptea păpușii

Nu coborâți în pivniță!

O zi în ținutul ororilor

R.L. STINE

Goosebumps

Cărțile care îți dau fiori
NU COBORÂȚI ÎN PIVNIȚĂ!

Traducere din limba engleză

MIHAELA PAPA

editura rao

Editura RAO

Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

R.L. STINE

Stay out of the Basement

Copyright © 1992, Scholastic Inc.

Seria GOOSEBUMPS este creată de Parachute Press, Inc.

Publicată prin înțelegere cu Scholastic Inc., Broadway, New York N.Y.10012, USA

Toate drepturile rezervate

GOOSEBUMPS – CĂRȚILE CARE ÎȚI DAU FIORI
și logo-ul sunt mărci înregistrate de Scholastic, Inc.

Traducere din limba engleză
MIHAELA PAPA

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-057-6

1

– Prinde, tată!

Casey a aruncat discul de Frisbee de-a lungul peluzei netede și verzi. Tatăl lui a făcut o grimasă uitându-se direct în soare. Discul a căzut pe pământ, a ricoșat de câteva ori, după care a aterizat sub gardul viu din spatele casei.

– Nu astăzi, sunt ocupat, spuse doctorul Brewer, întorcându-se brusc și pornind repede către casă.

Ușa de sticlă se trânti în urma lui. Casey și-a dat peste cap părul blond și drept care îi acoperea fruntea.

– Ce-o fi având? îi strigă el surorii lui, Margaret, care urmărise toată scena de lângă garajul din lemn roșu.

– Știi tu, spuse ea cu voce joasă, apoi își șterse mâinile pe blugi și le ridică invitându-l să arunce. Mă joc eu Frisbee cu tine un pic, zice ea.

– Bine, răspunse Casey fără entuziam.

Porni încet să ia discul de sub gardul viu.

Margaret a venit mai aproape. Îi părea rău de Casey. El și tatăl lor erau foarte apropiați, jucau tot timpul fotbal, Frisbee sau Nintendo împreună. Acum însă, doctorul Brewer părea să nu mai aibă timp pentru așa ceva.

Pe când sărea să prindă discul, Margaret și-a dat seama că îi părea rău și de ea. Tatăl lor nu se mai purta la fel nici cu ea. Stătea atât de mult în pivniță, că de-abia mai apucau să schimbe o vorbă.

„Nici măcar nu mă mai strigă *prințesa mea!*“ se gândi Margaret. Era un nume de alint pe care ea nu-l putea suferi, dar măcar era un nume de alint, un semn de apropiere.

Aruncă discul roșu înapoi. N-a fost o aruncare prea bună. Casey a alergat după el, însă i-a scapat. Margaret privi dealurile aurii din spatele grădinii.

„Ce ți-e și cu California asta. E așa de ciudat aici.“ E miezul iernii și nu e niciun nor pe cer, iar ea și Casey stau afară, îmbrăcați în blugi și tricouri ca și cum ar fi toial verii.

S-a aruncat după discul azvârlit nebunește de Casey, rostogolindu-se pe peluza îngrijită și a ridicat discul deasupra capului, triumfătoare.

– Încrezuto! mormăi Casey fără să fi fost deloc impresionat.

– Și tu ești cârnatul familiei, îi strigă ea.

– Și tu ești o tocilară.

– Casey, vrei să mă mai joc cu tine sau nu?

El ridică din umeri.

Margaret își dădu seama că toată lumea era tensionată în ultima vreme.

Nu era greu să-ți dai seama de ce.

A aruncat discul în sus și acesta a plutit peste capul lui Casey.

– Acum să te duci *tu* după el! strigă Casey, furios, punându-și mâinile în șolduri.

– Ba tu, țipă ea.

– Nu, tu!

– Casey, ai deja 11 ani, nu te mai purta ca și când ai fi de doi! izbucni ea.

– Ba tu te porți ca și când ai fi un bebeluș, îi răspunse el, în timp ce se îndrepta spre disc.

„E numai vina tatei“, se gândi Margaret. Atmosfera asta tensionată începuse de când lucra el acasă, în pivniță, cu plantele și mașinăriile lui ciudate. De-abia mai iese afară să ia aer. Și când iese, nici măcar nu vrea să se joace Frisbee. Sau să petreacă câteva minute cu vreunul din ei.

„Și mama și-a dat seama de asta“, se gândea Margaret în timp ce alerga. Prinse discul cu o altă mișcare spectaculoasă tocmai când era pe punctul de a se izbi de peretele garajului.

„Și mama e foarte tensionată de când tata stă acasă. Se prefacă că totul e bine, dar se vede ca e îngrijorată din cauza lui.“

– A fost o prindere norocoasă, grăsuțo.

Lui Margaret nu-i plăcea să i se spună „grăsuțo“, la fel cum nu-i plăcea nici „prințesa mea“.

Cei din familie îi spuneau „grăsuțo“ în glumă, tocmai pentru că era așa de slabă, la fel ca tatăl ei. Era, de asemenea, înaltă, ca el, dar avea părul drept și castaniu al mamei ei, ochii căprui și pielea închisă la culoare.

– Nu-mi mai spune așa! zise ea, smucind discul roșu și aruncându-l spre fratele ei. El îl prinse în dreptul genunchilor și îl aruncă înapoi.

Au aruncat discul de la unul la altul, fără să-și spună prea multe, timp de 10-15 minute.

– Mi-e cald, zise Margaret, făcându-și mâna streasină pentru a-și adăposti ochii de căldura soarelui. Hai să mergem înăuntru.

Casey a aruncat discul în peretele garajului, iar acesta a căzut în iarbă. A mers apoi spre Margaret cu pași mărunți.

– Tata întotdeauna se juca mai mult, zise el, răutacios. Și arunca mai bine. Tu arunci ca o fată.

– Ia mai lasă-mă-n pace, zise Margaret împingându-l în joacă în timp ce alerga spre ușa din spate. Tu arunci ca un cimpanzeu.

– Cum de a fost tata concediat? întrebă el.

Margaret clipi și se opri din alergat. Nu se aștepta la întrebarea asta.

– Ce?

Fața lui palidă și pistruiată deveni serioasă.

– Știi ce vreau să zic. De ce? întrebă el, vizibil stânjenit.

Nu discutaseră despre asta niciodată în cele patru săptămâni de când tatăl lor era acasă. Și acest

lucru era neobișnuit pentru ei, care erau destul de apropiați, nefiind decât un an diferență între ei.

– Vreau să zic, am venit până aici pentru ca el să poată lucra la PolyTech, nu? întrebă Casey.

– Da. Păi... a fost concediat, zise Margaret aproape șoptit, în caz că tatăl lor ar fi putut auzi.

– Dar de ce? A făcut să explodeze laboratorul sau altceva de genul ăsta?

Ideea că tatăl lor făcuse să explodeze laboratorul unui campus imens îl amuza nespus.

– Nu, n-a produs nicio explozie, zise Margaret jucându-se cu o șuviță de păr închis la culoare. Nu știi că botaniștii lucrează cu plante, nu prea au ocazia să arunce ceva în aer.

Au râs amândoi.

Casey o urmă înspre fâșia îngustă de umbră pe care o făcea casa construită în stilul unei mici ferme.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, continuă Margaret aproape șoptind. Dar l-am auzit pe tata vorbind la telefon. Cred că vorbea cu domnul Martinez, șeful departamentului. Îl mai ții minte? Un om mărunțel și tăcut, care a venit la noi la masă în seara aia când a luat grătarul foc.

Casey aprobă.

– Martinez l-a concediat pe tata?

– Probabil, șopti Margaret. Din ce am auzit eu, era vorba despre niște plante pe care le creștea tata, niște experimente care nu ieșiseră bine sau ceva de genul ăsta.

– Dar tata e foarte deștept, insistă Casey, ca și cum Margaret l-ar fi contrazis. Dacă nu i-ar ieși bine experimentele, ar ști el să le repare.

Margaret ridică din umeri.

– Asta e tot ce știi. Vino, Casey, hai să intrăm, nu mai pot de sete; își scoase limba, gâfâind ca să demonstreze că avea într-adevăr nevoie de apă.

– Ești o scârboasă, zise el strecurându-se în fața ei ca să intre primul.

– Cine e scârbos? întrebă doamna Brewer de la chiuvetă. Se întoarse să-i întâmpine pe amândoi. Nu-mi mai răspundeți.

„Mama pare foarte obosită astăzi“, se gândi Margaret văzând ridurile fine din jurul ochilor mamei ei și primele fire albe din părul ei castaniu până la umeri.

– Urâsc treaba asta, zise doamna Brewer întorcându-se spre chiuvetă.

– Ce faci? întrebă Casey trăgând ușa frigiderului și scoțând o cutie de suc.

– Curăț creveți.

– Căh! făcu Margaret.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse sec doamna Brewer.

Telefonul sună. Se grăbi spre celălalt capăt al camerei să răspundă, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie. Margaret și-a luat un suc din frigider, a înfipt paiul în cutie și a plecat după Casey în hol. Ușa pivniței, care de obicei era închisă când

doctorul Brewer lucra acolo, era de data aceasta întredeschisă. Casey a vrut s-o închidă, dar s-a oprit.

– Hai să coborâm să vedem ce face tata acolo, sugeră el.

Margaret sorbi ultima picătură de suc și strânse cutia goală în mână.

– Hai să vedem.

Știa că poate nu ar trebui să-l deranjeze pe tatăl lor, dar curiozitatea o împingea. Lucra deja de patru săptămâni acolo. Se aduseseră acolo tot felul de echipamente interesante, lumini, plante. În majoritatea zilelor, el își petrecea cel puțin opt-nouă ore acolo, făcând cine știe ce. Și lor nu le-a arătat niciodată nimic.

– Da, hai să mergem, zise Margaret. La urma urmei e și casa *noastră*, zise ea.

Și poate că tatăl lor aștepta ca ei să se arate măcar puțin interesați de munca lui. Poate că el era supărat pentru că ei nu se deranjaseră să coboare în pivniță în tot acest timp. Deschise larg ușa și coborâră pe scara îngustă.

– Tată! strigă Casey entuziasmat, tată, putem să vedem și noi?

Erau pe la jumătatea drumului când tatăl lor apără în capul scârilor. S-a uitat în sus la ei înfuriat, iar pielea îi era ciudat de verde în lumina fluorescență. Își ținea mâna dreaptă cu stânga și picături de sânge îi curgeau pe halatul alb de laborator.

– Nu intrați în pivniță! strigă el cu o voce pe care nu o mai auziseră niciodată.

LIBRIS We know books

Amândoi s-au dat înapoi, mirați să-l audă pe tatăl lor țipând așa. El era de obicei așa de blând și vorbea așa de dulce!

- Nu intrați în pivniță! repetă, strângându-și mâna sângerândă. *Niciodată* să nu coborâți aici! Vă avertizez!

2

- E-n regulă, totul e gata împachetat, zise doamna Brewer, lăsându-și din mână geamantanele, care căzură cu un zgomot surd pe podeaua din hol.

Își băgă capul în camera de zi unde se auzea televizorul.

- Credeți că puteți să întrerupeți filmul pentru un minut să vă luați la revedere de la mama voastră?

Casey a apăsat pe butonul telecomenzii și ecranul s-a înnegrit imediat. El și Margaret au ieșit, ascultători, în hol să-și îmbrățișeze mama. Prietena lui Margaret, Diane Manning, care locuia după colțul străzii, îi urmă în coridor.

- Cât timp o să fiți plecată, doamna Brewer? întrebă ea, cu ochii țintă la cele două geamantane pline.

- Nu știu, zise doamna Brewer, ursuză. Sora mea a fost internată azi-dimineață în spital, în Tucson. Cred că voi sta până când va fi destul de bine ca să poată pleca acasă.

- Eu voi fi bucuroasă să am grijă de Casey și de Margaret cât timp sunteți plecată, glumi Diane.